

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă
București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail:
support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA NR. 340
din 03.10.2012

Dosar nr.: 303/2012
Petiția nr.: 3325 din 11.07.2012
Petent: B. V. și alții
Reclamanți: - T. C.
- M. M. - C.
- A. Ș. - F.

Obiect: practica neunitară a instanțelor de judecată în ceea ce privește soluțiile date în cauze similare/ identice

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

I.1.1. B. V. cu domiciliul în
jud. Suceava

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamanților

I.2.1. T. C.
judetul Suceava

I.2.2. M. M. - C.
cod 720062, Suceava, județul Suceava

I.2.3. A. Ș. - F.
judetul Suceava

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petenții se consideră discriminați în ceea ce privește tratamentul diferențiat aplicat persoanelor aflate în situații identice prin soluțiile diferite ale instanțelor de judecată, în ceea ce privește constatarea și eliberarea de adeverințe ce atestă încadrarea în grupa 1 sau 2 de muncă conform expertizei tehnice de specialitate.

III. Procedura de citare

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Prin Adresa nr. 3325 din data de 13.08.2012 au fost citați petenții prin reprezentant B V: invocându-se excepția necompetenței materiale a Consiliului raportată la analiza soluțiilor date de către instanțele de judecată. Petenții au fost citați pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 28.08.2012, ora 09.30. La termen, petenții nu s-au prezentat. Procedură legal îndeplinită.

3.3. Prin Adresa nr. 4068 din data de 28.08.2012, petenții, prin reprezentant B V, au transmis un punct de vedere vis-a-vis de excepția invocată de către Consiliu în sensul asumării (acceptării) acesteia și solicitând Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării soluționarea petiției conform competențelor acestuia.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petenților

4.1.1. Petenții consideră că, prin Decizia 1753/11.07.2011 de admitere a recursului declarat de pârâta Compania Națională de Transport a Energiei Electrice „Transelectrica” S.A. București împotriva Sentinței civile nr. 698 din 30.03.2011 pronunțată de Tribunalul Suceava – Secția Civilă în dosarul 10068/68/2010 prin care modifică în totalitate Sentința civilă nr. 698 din 30.03.2011 pronunțată de Tribunalul Suceava și în rejudecare respinge acțiunea și cererea de intervenție ca nefondate, a fost comis un act de discriminare în comparație cu deciziile luate în alte dosare similare (având ca părți colegi din aceeași sucursală cu petenții sau alte sucursale din țară și Transelectrica precum și același obiect).

4.2. Susținerile părții reclamate –

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director reține că petenții solicită prin petiție constatarea caracterului discriminatoriu al practicii neunitare a instanțelor de judecată în ceea ce privește soluțiile date în cauze similare/identice.

5.2. În drept, **Constituția României**, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

5.3. **Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului**, art. 1 prevede interzicerea generală a discriminării: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nicio discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

5.4. Conform art. 2 alin. 1 din O.G. 137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, constituie

discriminare „orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice..."

5.5. Examinând conținutul petiției și legislația în vigoare, Colegiul director reține că petenții solicită constatarea caracterului discriminatoriu al practicii neunitare a instanțelor de judecată în ceea ce privește soluțiile date în cauze similare/identice.

5.6. Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile art.28 din **Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, potrivit cărora "Membrii Colegiului director, din oficiu, pot ridica excepția de necompetență când în mod vădit constată că petiția formulată nu este de competența Consiliului, potrivit prevederilor **Ordonanței Guvernului nr. 137/2000, republicată.**", a invocat, din oficiu, excepția necompetenței materiale, raportată la analizarea soluțiilor date de către instanțele de judecată.

5.7. Pe cale de consecință, Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere dispozițiile art. 63 din **Procedura Internă de Soluționare a Petițiilor și Sesizărilor**, ce prevede următoarele: „(1) Colegiul director se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra celor de fond care nu mai necesită, în tot sau în parte, analizarea în fond a petiției. (2) Excepțiile vor putea fi unite cu fondul dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției.” și ale art. 64, din aceeași procedură mai sus menționată „(1) Când în fața Colegiului director se pune în discuție competența acestuia, se va indica instituția sau un alt organ competent. (2) Dacă este nevoie să se administreze dovezi în legătură cu soluționarea în fond a petiției, excepția va fi unită cu fondul. (3) Colegiul director va trece la soluționarea petiției, cel nemulțumit putând ataca hotărârea asupra fondului la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.”, va analiza cu prioritate excepția de necompetență materială invocată.

5.8. Colegiul director reține, astfel cum este formulată petiția, că petenții au promovat acțiuni civile în instanță, fiind pronunțate hotărâri prin care acestea au fost respinse în timp ce în alte cauze similare/identice instanța de judecată s-a pronunțat în sensul admiterii acestora.

5.9. Colegiul director este de opinie că în fapt, aspectele invocate de petenț corelativ circumstanței concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință se circumstanțiază ipso facto prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea unor sentințe ale instanțelor judecătorești. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit ia naștere prin efectul pronunțării hotărârilor judecătorești ipotetic neunitare și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unor hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, indicate de petent, în condiții de analogie sau comparabilitate.

5.10. Or față de aceste aspecte, Colegiul director ia act de **Decizia nr. 322/2001** publicată în **Monitorul Oficial nr. 66/2002**, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap. VI, intitulat «Autoritatea judecătorească», principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. [...] În scopul garantării independenței [...] prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul

Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor [...] prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. [...] Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor."

5.11. Potrivit art.126 din Constituția României, competența exclusivă, în asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către celelalte instanțe judecătorești, aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție, aceleași atribuții exclusive fiind reglementate și în cu prinsul art.18, alin.2 din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară.

5.12. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKE împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva OLANDEI, 23 octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELLOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

5.13. Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art. 129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

5.14. Astfel cum a reținut în jurisprudența sa, Colegiul director a luat act că în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în scopul de a „asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Astfel, potrivit art. 329 **Cod procedură civilă**, recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Potrivit alin. 3 al art. 329 **Cod procedură civilă** „dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe”. Competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Secțiuni Unite, cu participarea și concluziile reprezentantului Ministerului Public.

5.15. Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în **Constituția României** și care statuează în art. 126 alin. 1 că „În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul director, este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, **nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești**, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKE împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva OLANDEI, 23

octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulată
2. Clasarea dosarului
3. Se va răspunde petenților în sensul celor hotărâte
4. Câte o copie a hotărârii se va transmite părților

VII. Modalitatea de plată a amenzii
Nu este cazul

VIII. Călea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termen de 15 zile de la data comunicării, la instanța de contencios administrativ competentă, potrivit O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA - Membru

HALLER ISTVAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

STANCIU CLAUDIA SORINA - Membru

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.

